

עמ"ת 61434/01/17 - חכליאל כשר נגד מדינת ישראל מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

02 פברואר 2017

עמ"ת 61434-01-17 כשר(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט ארז יקואל

העורר:
חכליאל כשר (עציר)

נגד

מדינת ישראל מדינת ישראל

המשיבה:

נוכחים:

ב"כ העורר עו"ד ענת קירשנברג

ב"כ המשיבה עו"ד שגב

העורר הובא ע"י שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת א' כרייף) בתיק מ.ת. 61136-11-16 מיום 17.1.17, לפיה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, נהיגה כשברמזור אור אדום ונהיגה פוחזת ברכב. מתואר בכתב האישום, כי העורר נהג את רכבו באור אדום וכמעט פגע בניידת בה ישב שוטר. השוטר סימן לעורר לעצור, אך הלה המשיך בנסיעה, עבר שוב ברמזור אדום כשהשוטר בעקבותיו. אז האט העורר את הרכב וצעק לעבר השוטר "תזהר, אני אכנס לך בניידת". העורר האיץ שוב את הרכב ונסע במהירות גבוהה, תוך שהוא עובר בין נתיבים. בהמשך, האט שוב את רכבו וצעק לעבר השוטר כי הוא אינו מתכוון לעצור וכי הוא יפגע בניידת אם לא יניח לו. בהמשך ולאחר מספר רחובות, עצר העורר את רכבו ואז ניגש אליו שוטר וביקש אותו להרים את ידיו, אך העורר סירב לעשות כן. כמו כן, סירב העורר לצאת מרכבו לבקשת השוטר.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

אין מחלוקת לעניין קיומן של ראיות לכאורה וטרם קבלת החלטה מסכמת, נשלח העורר להתרשמות שירות המבחן.

מהתסקיר, כפי שהוגש, לא עולה המלצה להורות על שחרור העורר ממעצרו. מתוארים מאפיינים נפשיים הקשורים בהתנהלותו של העורר, אף שנמצא כשיר לעמוד לדין. שירות המבחן סבר, כי העורר נעדר כל יכולת להתבוננות ביקורתית על התנהלותו, משמעותה והסיכון הנשקף ממנה, ביטא עמדה קורבנית והשליך את האחריות למעצרו על התנהלות השוטרים ורדיפתם אותו, לתפיסתו. שירות המבחן התרשם כי העורר ביטא חוסר אמון, הן במערכות בריאות הנפש והן במערכת המשפט. עוד התרשם שירות המבחן, כי העורר מאופיין בנתונים אישיותיים נפשיים מורכבים והוא בעל סף תסכול נמוך במפגש עם גורמי סמכות. מובהר כי דווקא בעת מעצרו, מקפיד העורר ליטול טיפול תרופתי מסודר, כפי שעולה מדיווח גורמי הטיפול. שירות המבחן מתרשם, כי מחוץ למסגרת מעצרו מתקשה העורר לשתף פעולה בהליך הטיפולי הנדרש בעניינו וגם עם בני משפחתו וכן מתרשם מסיכון משמעותי להתדרדרות נפשית ולהתנהגות בלתי מווסתת ככל שישוחרר ממעצרו. עוד עולה ההתרשמות כי ללא מעקב פסיכיאטרי רצוף והגמשת עמדות העורר, לא ניתן להשיג הפחתה בסיכון במצבו.

בית המשפט קמא התייחס בהחלטתו למאפייני העושה והמעשה, לא איתר נימוקים כבדי משקל המצדיקים סטייה מהמלצתו השלילית שלי שירות המבחן ולכן הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

העורר טוען, כי בית המשפט קמא שגה בעצם כך שלא העדיף שלילת רישיונו של העורר, נוכח שלגישתו, המדובר במסוכנות הנובעת אך מנהיגה ברכב. עוד מוסיף העורר ומפנה למאפייניו בהיבט הנפשי ולגישתו, העבירות המיוחסות לו אינן משקפות מסוכנות שאינה ניתנת לאיון בדרך זו. עוד נטען, כי לעורר אין עבר תעבורתי, כי הוא מורשה לנהוג ברכב וכי חרף תיאור אופן נסיעתו בכתב האישום, לא נגרמה פגיעה כלשהי למי ממשתמשי הדרך ואף לא פגיעה ברכוש. העורר מתייחס לכתב האישום, משמע המדובר בעבירות תעבורה אך כבר אציין, כי התייחסות זו אינה מתכתבת עם נוסח כתב האישום, שכולל גם עבירות איומים והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

המשיבה, מנגד, סוברת כי לא נפל כל פגם בהחלטה מושא הערר ומודגש כי המדובר בעורר שלא ניתן לתת בו אמון, משמע יקיים תנאי שחרור ולא יסתבך בעבירות נוספות.

לאחר עיון בטענות הצדדים, בהחלטת בית המשפט קמא, בתסקיר שירות המבחן ולאחר התרשמות ממכלול נסיבות העניין, שוכנעתי כי אכן לא נפל כל פגם בהחלטה מושא הערר.

ראשית, אציין כי אכן אין בנמצא כל טעם כבד משקל המצדיק סטייה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן. שירות המבחן מצא ודומה כי לא בכדי, שדווקא בעת מעצרו של העורר מתמתנת מסוכנותו לנוכח השתלבותו בהליך טיפולי. לא ראיתי מי יתקע כף לידי, כי בעת קביעת תנאי שחרור כאלה ואחרים, יסכים העורר ליטול את הטיפול התרופתי הנדרש בעניינו, יגמיש את עמדותיו ובכך יסייע להפחתה כלשהי של המסוכנות הנשקפת ממנו לביטחון הציבור.

שנית, אך לא בחשיבותו, סבורני כי לא ניתן לתת בעורר כל אמון, משמע יקיים אחר תנאי השחרור ולא ישוב ויבצע

עבירות נוספות. המאפיינים הנפשיים הקשורים בעורר מקשים לכשעצמם על מתן אמון בו. בנוסף, העורר, בעצם ביצוע המעשה המיוחס לו כלפי שוטר, מלמד כי הוא "מצפצף", בלשון העם, על הוראות אנשי מרות ואם כך נהג כלפי שוטר, לא ברור מדוע ינהג אחרת כלפי הוראות מטעם בית המשפט. עוד ובנוסף, העורר מבטא חוסר אמון גם כלפי מערכת המשפט. אמון בעורר מהווה תנאי אין בלתו להעדפת תנאים שפגיעתם בחירותו פחותה. אם העורר אינו נותן כל אמון בבית המשפט, לא ברור מדוע יאות להפנים צורך להתנהל על פי תנאי שחרור, ככל שייקבעו בעניינו על ידי בית המשפט.

עוד התרשם שירות המבחן, כי העורר הוא בעל סף תסכול נמוך במפגש עם סמכות וגם טעם זה מהווה חיזוק לגישתי לפיה אין לתת בו כל אמון.

בנסיבות אלו, ראוי להעדיף את אינטרס הציבור למוגנות מפני התנהלות העורר, על פני אינטרס העורר עצמו לחירות.

לאור כל המקובץ סבורני, כי החלטת בית המשפט קמא מאזנת נכונה בין האינטרסים השונים, מביאה בחשבון את כל השיקולים הנדרשים ודחיתי את הערר.

ניתנה והודעה היום ו' שבט תשע"ז, 02/02/2017 במעמד הנוכחים.

ארז יקואל , שופט